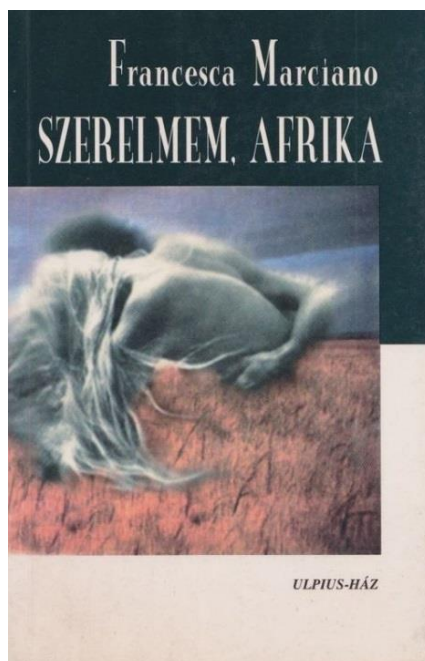

Francesca Marciano
Szerelmem, Afrika

"Itt valahogy mindig mindenhez másodkézből jutsz. Valakitől, aki úgy döntött, hogy elhagyja az országot, örökölsz egy autót, amit azután továbbadsz az egyik barátodnak. Új házba költözöl, ahol már jártál, amikor még valaki más lakott ott, nagy bulik voltak nála - olyankor rohadtul berúgtál -, s ha egyszer úgy határozol, hogy odébb állsz, megintcsak egy ismerős fog beköltözni utánad. Szeretkezel valakivel, aki már az összes barátnőddel hált. Soha semmi sem lesz vadonatúj az életedben.

... Sosem gondoltam volna, hogy ez lakozik bennem. Saját passzivitásom, ez a szinte állatias ösztönrabszolgaság megrémített. Még csak nem is gyanítottam, hogy ilyen pőre és kiszolgáltatott lehetek, és ennyire megfélelkezhetek magamról, mintha semmi más nem számítana, semmi és senki. Minden, amit érezni tudtam, minden, 'amivé váltam', ez a lüktető-érzéki, nyers energia volt. Olyannyira eluralkodott rajtam, hogy muszáj volt fizikailag megszabadulnom tőle."